De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Zeven

Elf en Tweeëntwintig

Jeff Pippenger
2026-04-04

Daniël hoofdstuk elf, vers zestien en vers tweeëntwintig, stemmen beide overeen met de spoedig komende zondagwet. De vervulling van vers tien in 1989 leidde tot de Oekraïense Oorlog in 2014, zoals voorgesteld door de vervulling van vers elf in 217 v.Chr. in de slag bij Raphia. Vers elf tot en met vers zestien is ook vers elf tot en met vers tweeëntwintig; dus wordt de verborgen geschiedenis van vers veertig, zoals voorgesteld in de verzen elf tot en met zestien, eveneens voorgesteld als de geschiedenis van vers elf tot en met tweeëntwintig. De verborgen geschiedenis van vers veertig wordt voorgesteld door de verzen elf tot en met tweeëntwintig.

Hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig

Die verborgen geschiedenis wordt ook voorgesteld in de hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig van Genesis, Mattheüs, Openbaring en The Desire of Ages. Deze vier getuigen van de hoofdstukken „elf tot en met tweeëntwintig" stemmen overeen met de verborgen geschiedenis, want de verborgen geschiedenis omvat de verzen elf tot en met tweeëntwintig in Daniël elf. Het middelpunt van de vier getuigen duidt altijd het teken van het verbond aan, beginnend met het doodsverbond, voorgesteld door Nimrod in hoofdstuk elf van Genesis, en eindigend met de hoer van Rome in hoofdstuk zeventien van Openbaring.

Zeventien

Met uitzondering van Mattheüs duiden de vier getuigen hoofdstuk zeventien aan als het middelpunt van de periode die zij uitbeelden. Het getal zeventien wordt ook driemaal aangetroffen in de drie profetieën van tweehonderdvijftig jaar die begonnen in 457 v.Chr., 64 en 1776. Twee van die lijnen (de eerste en de laatste) markeren een middelpunt wanneer de eerste lijn van 457 v.Chr. eindigde in 207 v.Chr. en de laatste lijn van 1776 eindigt in 2026. 207 v.Chr. lag tussen de veldslagen bij Raphia en Panium, en 2026 is de ambtstermijn halverwege van de laatste president van de Verenigde Staten.

Binnen de drie lijnen van tweehonderdvijftig jaar regeerde Ptolemaeus zeventien jaar. Er liggen zeventien jaar tussen 313 en 330 in Nero's lijn, en er waren zeventien jaar tussen de slag bij Raphia in 217 v.Chr. en de slag bij Panium in 200 v.Chr. Drie van de vier getuigen van hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig markeren hun exacte middelpunt als hoofdstuk zeventien. Daarom wordt de verborgen geschiedenis van vers veertig weergegeven in de verzen elf tot en met tweeëntwintig van hetzelfde hoofdstuk, en de vier getuigen van hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig stemmen overeen met diezelfde verzen. De vervulling van elk van de drie profetieën van 250 jaar stemt overeen met precies dezelfde geschiedenis. Het middelpunt wordt benadrukt als een

wegmerk, en het wordt in het bijzonder aangewezen als het symbool van het verbond en het zegel van Gods volk.

Daniël Twaalf

Verzen zeven, elf en twaalf van Daniël hoofdstuk twaalf identificeren de laatste periode van de verzegeling van de honderdvierendertigduizend. Vers zeven identificeert 31 december 2023, vers twaalf identificeert 18 juli 2020. De verstrooiing van vers zeven, die eindigde op 31 december 2023 en was begonnen op 18 juli 2020, werd voorgesteld in de alfa en omega van de drie verzen van profetische tijd die zich in Daniël twaalf bevinden. Het middelste vers van 1.290 jaren identificeert de geschiedenis van 1989 tot de spoedig komende zondagwet als 30, en vervolgens 1.260 tot het sluiten van de menselijke genadetijd. Dertig jaren stellen de leeftijd van het priesterschap van de honderdvierendertigduizend voor, en 1260 jaren zijn een type van de symbolische tweeënveertig maanden van Openbaring dertien.

De dubbele profetie van 30, gevolgd door twaalfhonderdzestig jaar, is een symbool van de dubbele verbondsprofetie van Abraham en Paulus van 400 en 430 jaar. Het middelpunt van de drie verzen over tijd in Daniël twaalf vertegenwoordigt de opstand van de dertiende letter, terwijl het tevens het verbond en de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend benadrukt. De drie verzen stemmen ook overeen met de verborgen geschiedenis en voegen nog een getuige toe aan de nadruk dat het middelpunt een symbool van het verbond is.

Lente en Herfst

Met al deze lijnen moeten wij de drie getuigen van de lente- en herfstfeesten, zoals vermeld in Leviticus drieëntwintig, opnemen, in overeenstemming gebracht en samengevoegd met het pinksterseizoen in de geschiedenis van het kruis. Daar is het hoofdstuk drieëntwintig, wat een symbool is van Christus' werk der verzoening. Het hoofdstuk bestaat uit vierenveertig verzen, die symbolisch 22 oktober 1844 vertegenwoordigen. 22 oktober vertegenwoordigt 22 dagen in oktober, beginnend met de eerste dag en eindigend op de tweeëntwintigste dag, en draagt aldus de kenmerken van het Hebreeuwse alfabet. Oktober, de tiende maand, vermenigvuldigd met de tweeëntwintigste dag, is gelijk aan 220.

In de Hebreeuwse kalender was de tiende dag van de zevende maand de Grote Verzoendag, en tien maal zeven is zeventig, een symbool van genadetijd. De tweeduizend driehonderd jaar eindigden in 1844 toen de derde engel kwam, zoals voorafgebeeld door het derde decreet dat de periode inleidde. Er waren zeventig weken vastgesteld als genadetijd, toen toegewezen aan het oude, letterlijke Israël aan het begin van de 2.300 dagen, en aan het einde van die dagen werd de genadetijd voor het moderne, geestelijke Israël voorgesteld door de tiende dag van de zevende maand, die overeenkomt met zeventig. 22 oktober 1844 is een voorafbeelding van de spoedig komende zondagswet, en daar eindigen de symbolische zeventig jaren van genadetijd voor het Zevende-dags Adventisme, zoals dit voor de Joden geschiedde toen Stefanus gestenigd werd.

1844 vertegenwoordigt een periode waarin twee engelen aankwamen, de tweede bij de eerste teleurstelling en de derde bij de grote teleurstelling. „44" vertegenwoordigt een tweevoudige

boodschap, zoals voorgesteld door vers vierenveertig van Daniël elf, de tijdingen uit het oosten en uit het noorden. Leviticus drieëntwintig bestaat uit vierenveertig verzen die de heilige feesten verdelen in lente en herfst. Die vierenveertig verzen vertegenwoordigen een tweevoudige boodschap. De twee seizoenen worden elk door tweeëntwintig verzen voorgesteld, zodat zowel de lente- als de herfstfeesten de tweeëntwintig letters van de Hebreeuwse kalender vertegenwoordigen. Wanneer die twee getuigen van tweeëntwintig verzen samen worden gebracht, samen met het pinksterseizoen, brengen zij een raamwerk van drie stappen voort.

De eerste stap is een wegmerk dat uit drie delen bestaat, gevolgd door vijf dagen, evenals het laatste van de drie wegmerken. Het middelste wegmerk is de dertig dagen van onderricht van aangezicht tot aangezicht door Christus aan hen die als priesters worden gezalfd voor dienst in de zegevierende kerk. Leviticus drieëntwintig stemt overeen met de verborgen geschiedenis van vers veertig.

Middenpunten

Het middelpunt van de lijn in Genesis van hoofdstuk elf tot en met hoofdstuk tweeëntwintig is hoofdstuk zeventien, waar de tweede stap van het drievoudige verbond van Abraham en het teken van de besnijdenis werd ingesteld. Het exacte midden van alle verzen die zich in hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig bevinden, is Genesis 17:22:

> Maar Mijn verbond zal Ik oprichten met Isaak, die Sara u op deze vastgestelde tijd in het volgende jaar baren zal. Toen Hij geëindigd had met hem te spreken, voer God op van Abraham. Genesis 17:22.

God begon in vers één tot Abraham te spreken en Hij beëindigde Zijn gesprek in vers tweeëntwintig; aldus werd de gehele dialoog van het verbond der besnijdenis geplaatst binnen de profetische context van de tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet, terwijl het thema van de tweeëntwintig verzen de rite der besnijdenis was, die op de achtste dag voltrokken moest worden. Het centrum of middelpunt van de passage in Genesis is Gods verbondsrelatie met de honderd vierenveertigduizend, zoals uitgebeeld door Abrahams verbond der besnijdenis. Het middelpunt van de reeks hoofdstukken van Genesis, van hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig, is hoofdstuk zeventien, en het volstrekte middelpunt van het hoofdstuk is vers tweeëntwintig, waar God Zijn gesprek over het verbond met Abraham beëindigt, en aldus het middelpunt plaatst in de context van het Hebreeuwse alfabet van tweeëntwintig letters. Het middelpunt van die tweeëntwintig verzen is uiteraard vers elf.

> Gij zult dan het vlees van uw voorhuid besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en u. Genesis 17:11.

De middelpunten van de vier gedeelten van hoofdstukken elf tot en met tweeëntwintig in de Bijbel omvatten drie verzen om de gedachte van het middelpunt te voltooien.

> Dit is Mijn verbond, dat gij houden zult, tussen Mij en u, en uw zaad na u: al wat mannelijk is onder u, zal besneden worden. En gij zult het vlees uwer voorhuid besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en u. En een kind van acht dagen oud zal onder u

> besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten, hij die in het huis geboren is, of met geld gekocht van enige vreemde, die niet van uw zaad is. Genesis 17:10–12.

Een teken is een signaal, dat een banier vertegenwoordigt. De passage handelt over de banier, namelijk de honderd vierenveertigduizend. Het manneke kind moest op de achtste dag besneden worden, evenals het verbond van Noach met de acht zielen in de ark was, en aldus wordt het getal acht gebruikt om het Noachitische verbond met het Abrahamitische verbond te verbinden. Zij moeten Filadelfiërs zijn, want zij moeten besneden worden, hetgeen Paulus aanduidt als het symbool van de kruisiging van het vlees. Wanneer het vlees gekruisigd is, is de goddelijkheid van Christus vanbinnen, en die combinatie is de banier; want zoals Zuster White verklaart: "Wanneer Christus' karakter volmaakt in Zijn kinderen is gereproduceerd, zal Hij terugkeren om hen tot Zich te nemen."

> „De menselijke natuur is verdorven en wordt terecht veroordeeld door een heilige God. Maar er is voorziening getroffen voor de berouwvolle zondaar, opdat hij door het geloof in de verzoening van de eniggeboren Zoon van God vergeving van zonde mag ontvangen, rechtvaardiging mag vinden, de aanneming tot het hemelse gezin mag ontvangen en erfgenaam van het koninkrijk van God mag worden. De verandering van het karakter wordt bewerkt door de werking van de Heilige Geest, die inwerkt op de menselijke persoon en in hem, overeenkomstig zijn verlangen en zijn instemming dat dit geschiede, een nieuwe natuur inplant. Het beeld van God wordt in de ziel hersteld, en van dag tot dag wordt hij door genade gesterkt en vernieuwd en wordt hij meer en meer in staat gesteld het karakter van Christus in gerechtigheid en ware heiligheid steeds volmaakter te weerspiegelen."

> „De olie die zozeer nodig is voor hen die worden voorgesteld als de dwaze maagden, is niet iets dat aan de buitenkant moet worden aangebracht. Zij moeten de waarheid binnenbrengen in het heiligdom van de ziel, opdat zij moge reinigen, verfijnen en heiligen. Wat zij nodig hebben, is geen theorie; het zijn de heilige leringen van de Bijbel, die geen onzekere, onsamenhangende leerstellingen zijn, maar levende waarheden, waarin eeuwige belangen betrokken zijn die in Christus hun middelpunt hebben. In Hem is het volledige stelsel van goddelijke waarheid. De zaligheid van de ziel, door het geloof in Christus, is de grondslag en pijler van de waarheid. Degenen die waar geloof in Christus oefenen, openbaren dit door heiligheid van karakter, door gehoorzaamheid aan de wet van God. Zij beseffen dat de waarheid zoals die in Jezus is, tot in de hemel reikt en de eeuwigheid omvat. Zij begrijpen dat het karakter van de christen het karakter van Christus moet weerspiegelen en vol moet zijn van genade en waarheid. Aan hen wordt de olie der genade geschonken, die een nooit falend licht onderhoudt. De Heilige Geest in het hart van de gelovige maakt hem volkomen in Christus. Het is geen beslissend bewijs dat een man of een vrouw een christen is, wanneer hij onder opwindende omstandigheden diepe ontroering toont. Hij die christusgelijk is, heeft een diep, vastberaden, volhardend bestanddeel in zijn ziel, en heeft toch besef van zijn eigen zwakheid en wordt niet misleid en op een dwaalspoor gebracht door de duivel, zodat hij op zichzelf zou vertrouwen. Hij heeft kennis van het woord van God en weet dat hij slechts veilig is wanneer hij zijn hand legt in de hand van Jezus Christus en Hem stevig vasthoudt.

„Het karakter wordt door een crisis geopenbaard. Toen de ernstige stem te middernacht verkondigde: ‘Ziet, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet,’ ontwaakten de slapende maagden uit hun sluimer, en het werd gezien wie zich op de gebeurtenis had voorbereid. Beide partijen werden overvallen, maar de ene was op het noodgeval voorbereid, en de andere bleek onvoorbereid. Het karakter wordt door omstandigheden geopenbaard. Noodsituaties brengen het ware gehalte van het karakter aan het licht. Een plotselinge en onverwachte ramp, een sterfgeval of crisis, een onverwachte ziekte of smart, iets dat de ziel van aangezicht tot aangezicht met de dood brengt, zal de ware innerlijke gesteldheid van het karakter openbaren. Het zal openbaar worden of er al dan niet enig werkelijk geloof is in de beloften van het woord van God. Het zal openbaar worden of de ziel door genade staande wordt gehouden, of er olie in het vat met de lamp is.″

„Beproevende tijden komen over allen. Hoe gedragen wij ons onder de toetsing en beproeving van God? Gaan onze lampen uit? of houden wij ze nog brandende? Zijn wij op iedere noodtoestand voorbereid door onze verbinding met Hem, die vol is van genade en waarheid? De vijf wijze maagden konden hun karakter niet overdragen op de vijf dwaze maagden. Karakter moet door ons als individuen worden gevormd. Het kan niet op een ander worden overgebracht, zelfs niet indien de bezitter bereid zou zijn dat offer te brengen. Er is veel dat wij voor elkaar kunnen doen zolang de genade nog verwijlt. Wij kunnen het karakter van Christus vertegenwoordigen. Wij kunnen getrouwe waarschuwingen geven aan hen die dwalen. Wij kunnen bestraffen, terechtwijzen, met alle lankmoedigheid en leer, en de leerstellingen van de Heilige Schrift tot het hart brengen. Wij kunnen innige deelneming betonen. Wij kunnen met en voor elkaar bidden. Door een nauwgezet leven te leiden, door een heilige wandel te onderhouden, kunnen wij een voorbeeld geven van wat een christen behoort te zijn; maar niemand kan aan een ander zijn eigen karaktervorm geven. Laat ons terdege bedenken dat wij gered zullen worden, niet als groepen, maar als individuen. Wij zullen geoordeeld worden naar het karakter dat wij hebben gevormd. Het is gevaarlijk na te laten de ziel op de eeuwigheid voor te bereiden, en het sluiten van onze vrede met God uit te stellen tot op het sterfbed. Het is door de dagelijkse verrichtingen van het leven, door de geest die wij openbaren, dat wij onze eeuwige bestemming bepalen. Hij die getrouw is in het minste, is ook getrouw in het vele. Indien wij Christus tot ons voorbeeld hebben gemaakt, indien wij hebben gewandeld en gewerkt zoals Hij ons in zijn eigen leven een voorbeeld heeft gegeven, zullen wij in staat zijn de plechtige verrassingen te ontmoeten die in onze ervaring over ons zullen komen, en uit ons hart te zeggen: ‘Niet mijn wil, maar de uwe, geschiede.’”

„Het is in de genadetijd, de tijd waarin wij leven, dat wij de voorwaarden van de zaligheid rustig behoren te overdenken en te leven overeenkomstig de voorwaarden die in het Woord van God zijn neergelegd. Wij behoren onszelf op te voeden en te oefenen, uur na uur en dag na dag, door zorgvuldige tucht, om elke plicht te vervullen. Wij behoren God te leren kennen en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. In elke beproeving is het ons voorrecht een beroep te doen op Hem die heeft gezegd: ‘Laat hij Mijn sterkte aangrijpen, opdat hij vrede met Mij make; en hij zal vrede met Mij maken.’ De Heere zegt dat Hij meer bereid is ons de Heilige Geest te geven dan ouders bereid zijn hun kinderen brood te geven. Laten wij dan de olie der genade in onze vaten met onze lampen hebben, opdat wij niet worden bevonden onder hen die worden voorgesteld als de dwaze maagden, die niet bereid waren uit te gaan om de bruidegom

> te ontmoeten.” Review and Herald, 17 september 1895.

Het banier van de honderd vierenveertigduizend, die werden voorgesteld door Abrahams besnijdenis en de acht zielen op de ark, zijn de wijze maagden in de gelijkenis, die in de spoedig komende crisis het karakter van Christus volmaakt weerspiegelen. Het is volkomen passend dat zuster White de passage afsloot met een aanhaling uit Jesaja, want het is een schriftgedeelte dat rechtstreeks verwijst naar de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend.

> Te dien dage zingt haar toe: Een wijngaard van rode wijn. Ik, de HEERE, behoed hem; Ik zal hem te allen tijde drenken; opdat niemand hem schade doe, zal Ik hem nacht en dag bewaren. Grimmigheid is in Mij niet; wie zou Mij in den strijd distelen en doornen tegenoverstellen? Ik zou ertegen optrekken, Ik zou ze tezamen verbranden. Of laat hij Mijn sterkte aangrijpen, opdat hij vrede met Mij make; en hij zal vrede met Mij maken. Hij zal maken dat wie uit Jakob voortkomen, wortel schieten; Israël zal bloeien en uitspruiten, en de aardbodem met vrucht vervullen. Heeft Hij hem geslagen, gelijk Hij hen sloeg die hem sloegen? Of is hij gedood overeenkomstig de slachting van hen die door Hem gedood zijn? Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij met hem twisten; Hij houdt Zijn ruwen wind in op den dag van den oostenwind. Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is al de vrucht, dat zijn zonde weggenomen worde: wanneer hij al de stenen van het altaar maakt als kalkstenen die verbrijzeld worden, zullen de gewijde bossen en de beelden niet weder oprijzen. Doch de versterkte stad zal een woestenij zijn, de woonplaats verlaten en prijsgegeven als een woestijn; daar zal het kalf weiden, daar zal het neerliggen en haar takken verteren. Wanneer haar twijgen verdord zijn, zullen zij afgebroken worden; de vrouwen komen en steken ze in brand; want het is een volk zonder verstand; daarom zal Hij die hen gemaakt heeft, Zich hunner niet ontfermen, en Hij die hen geformeerd heeft, zal hun geen genade bewijzen. Jesaja 27:2–11.

De „dag van de oostenwind”, waarin de ongerechtigheid van Jakob wordt weggenomen en de andere klasse van „een volk zonder verstand” wordt verzameld en verbrand, is de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend. In die periode kan hij die verlangt vrede met Christus te sluiten, dit doen, maar de laatste ontwikkelingen volgen elkaar snel op.

De priesters moesten dertig jaar oud zijn wanneer zij hun dienst begonnen, en de honderdvierenvierenveertigduizend zijn Petrus’ koninkrijk van priesters, die in de laatste dagen het verbond met God vernieuwen.

> Ook gij, als levende stenen, wordt gebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offeranden te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. 1 Petrus 1:5.

De priesters werden voorbereid om gedurende een acht dagen durende zalvingsdienst te dienen; daarom is het getal acht een symbool van het gezalfde priesterschap dat zich binnen de ark bevindt.

Aärons staf

Het gezalfde priesterschap van de honderd vierenveertigduizend wordt binnen de ark van het verbond voorgesteld door de staf van Aäron die gebloeid had. Toen de staf van Aäron bloeide, bracht dit een onderscheid aan tussen Aäron en de overige staven van de stammen van Israël, die niet bloeiden. In de Schrift is het de regen die het ontluiken van de planten voortbrengt.

Alle profeten richten zich op de laatste dagen; daarom vertegenwoordigt Aärons staf van het priesterschap de zalving van de honderd vierenveertigduizend in een situatie die overeenkomt met Elia op de Karmel en met de Millerieten in 1844. Zij heeft betrekking op het moment waarop er een duidelijk onderscheid is tussen de ware en de valse boodschappen van de late regen. Dat onderscheid wordt door Joël gemaakt wanneer hij vaststelt dat de "nieuwe wijn" van één klasse wordt afgesneden. De klasse van wie de nieuwe wijn van hun mond wordt afgesneden, zijn de dronkaards van Efraïm bij Jesaja. Zij zijn ook degenen die de discipelen ervan beschuldigden dronken te zijn op Pinksteren, en zij zijn de opstandelingen van 1888, die hun vaderen volgden, welke de opstandelingen van 1863 waren. Al deze lijnen van profetie stemmen overeen met de lijn die Zuster White aanduidt als plaatsvindend wanneer de wereld beseft dat het adventisme ongeveer honderd vijfentwintig jaar lang van de vuurballen van Nashville heeft geweten en daarover niets heeft gezegd.

8, tachtig en 81

Het getal dertig en het getal acht zijn symbolen van het priesterschap van de honderd vierenveertigduizend, die het banierteken van de laatste dagen zijn, dat de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid vertegenwoordigt. Het getal acht is een tiende van het getal tachtig, dat het getal is van de tachtig dappere priesters die, samen met de hogepriester, koning Uzzia weerstonden, toen hij trachtte reukwerk te offeren in de heilige plaats. Eenentachtig vertegenwoordigt goddelijkheid verenigd met menselijkheid in de context van het priesterschap van de triomferende kerk. De geschiedenis van Uzzia's opstand verbindt dat priesterschap van eenentachtig in juist die crisis die overeenstemt met de opstand van Ptolemaeus vlak na de slag bij Raphia. Alle profeten duiden de laatste dagen aan, zodat het priesterschap van goddelijkheid verenigd met menselijkheid, dat het priesterschap is van de triomferende kerk, bestaande uit tachtig menselijke priesters en één goddelijke Hogepriester, wordt geïdentificeerd in de geschiedenis die in 2014 begon, toen de Oekraïense Oorlog werd ingeleid.

Het middelste hoofdstuk van de twaalf hoofdstukken tellende reeks van Genesis is hoofdstuk zeventien. Het middelste vers van de reeks van twaalf hoofdstukken is vers tweeëntwintig. Vers tweeëntwintig markeert een duidelijk einde van een gesprek tussen God en Abraham dat in vers één begon, en duidt daarmee vers tweeëntwintig aan als het einde van een profetische lijn die het stempel draagt van de tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet. Het middelste vers van de lijn van tweeëntwintig verzen is vers elf, dat op zijn beurt het middelste is van drie verzen die het vaandel van de honderd vierenveertigduizend aanduiden. Vers elf is daarom het middelste van drie afzonderlijke verzen, en vers elf brengt de voornaamste waarheid over, niet alleen van de tweeëntwintig verzen, maar ook van de drie verzen waarbinnen het zich bevindt, en duidt daarmee vers elf en tweeëntwintig aan als een begin en een einde van de hoofdgedachte. Zo is vers elf tot en met tweeëntwintig in hoofdstuk zeventien het hoofdthema van hoofdstukken elf tot en met

tweeëntwintig.

Het midden van hoofdstuk elf tot en met tweeëntwintig in het boek Matteüs is hoofdstuk zestien.

> Toen gebood Hij Zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus, de Christus, was. Mattheüs 16:20.

Zoals in het midden van Genesis markeert vers twintig het einde van een specifiek gesprek dat begon in vers dertien, toen Christus en de discipelen in Caesarea Filippi aankwamen.

> Toen Jezus in de streken van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij Zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen dat Gij Johannes de Doper zijt; anderen Elia; en weer anderen Jeremia of een van de profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En ook Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Toen gebood Hij Zijn discipelen dat zij niemand zeggen zouden dat Hij Jezus de Christus was. Matteüs 16:13–20.

Raphia en Panium

Niet alleen vormt de middelste passage van Mattheüs een afzonderlijk gesprek en onderwerp, maar evenals de verbondssymboliek van het getuigenis van Genesis overeenstemt met de slag bij Raphia, vindt het gesprek in Mattheüs plaats te Caesarea Filippi, dat Panium is. Panium van vers vijftien van Daniël elf is het middelpunt in de lijn van twaalf hoofdstukken van Mattheüs, en Raphia van vers elf van Daniël elf is het middelpunt van de lijn van twaalf hoofdstukken van Genesis.

De 250 jaar die in 457 v.Chr. begonnen, eindigden in 207 v.Chr., het midden tussen Rafia van vers elf en Panium van vers vijftien, waar het teken van Abrahams besnijdenis en Petrus' belijdenis van de Messias samenkomen. In de lijn van het boek Matteüs getuigt Petrus van zijn erkenning van Christus, de Zoon van God, bij Zijn doop.

Simon betekent „iemand die hoort" en Barjona betekent „zoon van de duif". Simon was iemand die de boodschap van de doop van Christus hoorde, toen de Heilige Geest neerdaalde in de gedaante van een duif. De doop van Christus was een voorafbeelding van 11 augustus 1840, toen de sterke engel van Openbaring tien neerdaalde. Dezelfde engel daalde neer op 11 september. Petrus vertegenwoordigt hen die 11 september herkennen als de beproevende boodschap van de generatie van de honderd vierenveertigduizend.

Petrus vertegenwoordigt hen die de methodologie van regel op regel toepassen. Hij is de „zoon" van de duif; als zoon vertegenwoordigt hij daarom symbolisch de laatste generatie. Petrus is een

symbool van de laatste generatie, en met de symbolische nummering van zijn naam vertegenwoordigt hij de honderd vierenveertigduizend. Petrus vertegenwoordigt de laatste generatie die de boodschap van de bekrachtiging hoort wanneer Christus in de profetische lijn verschijnt. Petrus erkende de boodschap die met de doop van Christus verbonden was, en daarom kon Petrus Jezus identificeren als de Gezalfde, wat in het Hebreeuws Messias is en in het Grieks Christus. Petrus vertegenwoordigt hen die begrijpen dat de engel van Openbaring achttien, die op 9/11 neerdaalde, ook op 11 augustus 1840 was neergedaald. Petrus vertegenwoordigt hen die 9/11 begrijpen als een wegmerk dat slechts wordt bevestigd door het getuigenis van twee of drie lijnen.

Petrus' belijdenis is dat 9/11 de komst van het derde wee aanduidt, dat de toetsende boodschap voor de laatste generatie is. Die belijdenis is het moment waarop de naam verandert. Abraham bevindt zich te Rafia en Petrus te Panium, vlak vóór het kruis. Tussen Panium en het kruis zal Petrus de Berg der Verheerlijking bezoeken. Het is te Panium dat Simon in Petrus wordt veranderd, toen hij zijn belijdenis gaf van de toetsende boodschap voor zijn generatie. Voor de honderdvierenveertigduizend is die toetsende boodschap de islam van het derde wee, die in de profetische geschiedenis op 9/11 is aangekomen.

Het begin van de beproeving van het adventisme ving aan op 11 september, en aan het einde van de beproeving van het adventisme wijst de boodschap van de islam van de derde wee aan wanneer en waar Simons naam wordt veranderd. De boodschap die Petrus aan het einde begrijpt, welke aan het begin werd voorgesteld door de boodschap van 11 september, is de gecorrigeerde boodschap van de vuurballen van Nashville. Daar breekt het Bazuinenfeest aan in samenhang met de verheffing van de banier en de gesloten deur van de Grote Verzoendag.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.